

РЕШЕНИЕ

№ 640

гр. Бургас, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ

при участието на секретаря ДИАНА СТ. СИВОВА
като разглежда докладваното от АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ Гражданско дело
№ 20232120107657 по описа за 2023 година

Производството е образувано по исковата молба на П. А. В., ЕГН *****, чрез адв. К. П., съдебен адрес гр. С., ***” против “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 203135681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индуриална” № 3, ет.7, с която иска от съда да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение в размер на 724.87 лв. , представляваща обезщетение за оставане без работа за 6 дни, за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г., вследствие на признатото за незаконосъобразно уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на иска до окончателното й изплащане.Претендират се и направените по делото разноси.

Ищецът сочи, че по силата на трудов договор № 00000219/14.05.2021г. заемал длъжността “техник, технолог на место и месни продукти” при ответника. С предизвестие и на основание чл.328, ал.1, т.3 от КТ, трудовият договор на ищеца бил прекратен, поради намаляване обема на работа, като била издадена Заповед № 00000147/31.07.2023г., връчена на ищеца на 01.08.2023г., с която било разпоредено да му се изплатят обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ и обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ. Заповедта и уволнението били оспорени като незаконосъобразни, а с влязло в сила решение по гр. дело № 4862/2023 г., БРС признал уволнението за незаконно, възстановил го на работа и осъдил ответника да му заплати обезщетение за времето, през 2 което ищеца е останал без работа поради незаконното уволнение за периода от 01.08.2023г. – 09.11.2023г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.08.2023г. до окончателното изплащане на задължението. Соочи се, че въз основа на постановеното решение и подадено заявление от страна на ищеца, същият бил възстановен на работа при ответника, считано от 27.11.2023г., за което била издадена Заповед за възстановяване на работа № 11-01/27.11.2023г. Твърди се, че на 30.11.2023г. ответникът заплатил на ищеца присъдените със съдебното решение суми за обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа, поради незаконното уволнение, а именно за периода от 01.08.2023г. – 09.11.2023г., ведно със законната лихва, считано от 11.08.2023г. до окончателното изплащане на задължението, както и присъдените съдебно-деловодни разноси, а на 02.12.2023г. ищецът възстановил на ответника платената му сума за обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ, поради това че се явявала платена без основание. След възстановяване на ищеца на работа и въз основа на подадена от него молба за прекратяване на трудовото му правоотношение, на основание чл.327, ал.1, т.12 КТ ответникът издал заповед №

00000162/30.11.2023г., с която трудовото правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 01.12.2023г., на основание чл.327, ал.1, т.12 от КТ. Твърди се, че размерът на последното брутно трудово възнаграждение на ищеца преди уволнението е това за м.юли 2023г. и същото е в размер на 2657, 85 лв. Видно от представената ведомост, ищецът през този месец бил получил възнаграждение за пълен отработен месец, като преводното нареждане било за сумата от 38884, 97 лв., която включвала нетно възнаграждение – 2062, 44 лв. и платен неизползван отпуск – 1822, 53 лв. Сочи се, че за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г. – датата на която е бил възстановен на работа същият е бил безработен и претендира обезщетение за времето, през което е останал без работа, а именно за 6 работни дни в размер на 724, 87 лв.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответното дружество, чрез неговия пълномощник – адв. М. И.. Отправено е искане за спиране на производството, като са изложени съображения, че търсената част от обезщетението по чл.225, ал.1 КТ е обусловено от уважения в производството по гр.д. № 4862/2023г. на БРС иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ. Посочено е, че срещу така постановеното решение е депозирана молба за отмяна вх. № 635/05.01.2024г., уточнена с молба вх. № 1528/12.01.2024г., по която молба е депозиран отговор вх. № 2358/18.01.2024г. при БРС. При условията на евентуалност намира иска за допустим, но то оспорва по основание. Твърди, че ищецът не е внесъл писмено искане към бившия си работодател с претенция във вида определен по делото. Намира, че представените от ищеца писмени доказателства не доказват предявената претенция.

С Определението си по чл.140 ГПК от 29.02.2024г., съдът е оставил без уважение искането за спиране на настоящото производство.

В съдебно заседание, ищецът не се явява и не изпраща представител. Депозира молба, с която не възразява да бъде даден ход на делото, като заявява, че поддържа иска и оспорва отговора на исковата молба. Представя писмени доказателства.

В съдебно заседание, ответникът се представлява от адв. М. И., която поддържа отговора на исковата молба, като не възразява по приемането на представените от ищеца писмени доказателства, но застъпва становище, че същите не доказват иска. Моли за отхвърляне на иска. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като моли съдът да съобрази приетото от СЕС, че Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения противоречи на принципите на конкуренцията.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните по делото и се установява от приложеното по делото Решение № 2336/20.11.2023г. постановено по гр.д. № 4862/2023г. по описа на БРС, че по силата на същото е признато за незаконно уволнението на ищеца П. А. В., извършено на основание чл.328, ал.1, т.3 от КТ – поради “Намаляване обема на работа” със Заповед № 00000147/31.07.2023г., издадена от управителя на “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 2031356681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индуриална” № 3, ет.7, на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ; че ищецът П. А. В. е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност "техник, технолог на месо и месни продукти", с код на длъжността по НКПД 31193019 и с код по КИД 1020 “Преработка и консервиране на риба и други водни животни без готови ястия” при “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 2031356681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индуриална” № 3, ет.7, на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ

Осъдена е “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 2031356681, да заплати на основание чл.344, ал.1, т.3 от КТ, вр. чл.225, ал.1 от КТ на П. А. В., сумата от 8819.22 лева, представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение за периода от 01.08.2023г. – 09.11.2023г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.08.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

Установява се от представена справка за актуално състояние на трудовите договори към дата 21.03.2024г., че през периода след уволнението до дата 20.11.2023г., когато е възстановен на работа по силата на съдебното решение постановено гр.д. № 4862/2023г. на БРС, ищецът не е бил зает по друго трудово правоотношение.

Установява се от Трудов договор № 00000219/14.05.2021г., копие на трудова книжка , справка от ТД на НАП за актуално състояние на действащите трудови договори на ищеца за периода от 14.05.2021г. до 31.08.2023г., както и справка за актуално състояние на трудовите договори към дата 21.03.2024г., че считано от 14.05.2021г. до 01.08.2023г. ищецът е бил в трудово правоотношение с ответното дружество “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 2031356681, на длъжност "техник, технолог на месо и месни продукти", с основно месечно възнаграждение в

размер на 1675 лв.

Установява се от представените фишове за начислено трудово възнаграждение за месеците януари – юли 2023г., че ищецът е получавал основна заплата в размер на 2642 лв. Този извод се подкрепя и от обективизираното в представеното с исковата молба предизвестие от 30.06.2023г., изпратено от управителя на ответника до ищеца за прекратяване на трудовия договор, в който управителят на дружеството го е информирал, че ще му бъде изплатено обезщетение в размер на 2642.00 лв., съгласно чл.222, ал.1 от КТ, след предоставяне на необходимите документи, удостоверяващи наличие на безработица, както и представените по делото писмо изх. № 29-11 (1)/2023 от управителя на “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” до ищеца, с което същият е поканен за подписване на споразумение, предвид постановеното от БРС неприсъствено решение, както и писмо изх. № 30-11 (1)/2023г. от управителя на “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” до ищеца, с което същият е поканен да възстанови на дружеството сумата от 2642 лв. От представените по делото фишове за начислено трудово възнаграждение е видно, че ищецът е получавал и ДТВ за стаж и възраст в размер на 15.85 лв., т.е. неговото брутно трудово възнаграждение изчислено на основание чл.162 ГПК за пълен отработен месец се е равнявало на сумата от 2657, 85 лв.

По делото са представени и други писмени доказателства, които не са относими към предмета на доказване по делото, поради което съдът не ги обсъжда.

С оглед на така установеното по делото от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

За уважаване на предявения иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 от КТ по делото следва да бъде установен фактът на незаконно уволнение на ищеца, както и че същият, в резултат на незаконното уволнение, е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, предвид неполучаването на трудово възнаграждение по незаконно прекратеното трудово правоотношение.

В процесния случай по делото е безспорно установено, че уволнението на ищеца по силата на Заповед № 0000014/31.07.2023г. на Управителя на “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ”, е било отменено, като незаконосъобразно, с влязло в сила Решение №2336 /20.11.2023г. по гр.д. №4862/2023г. по описа на БРС. Със същото е било присъдено обезщетение по чл.344, ал.1, т.3 от КТ, вр. чл.225, ал.1 КТ за периода 01.08.2023г. – 09.11.2023г., предвид на което исковата претенция, включваща периода 10.11.2023г. до 19.11.2023г. не се обхваща от силата на присъдено нещо по предходното решение и е процесуално допустима.

Установява се по безспорен начин от доказателствата по делото, че през периода 10.11.2023г. до 19.11.2023г. ищецът не е бил зает по трудово правоотношение, като по силата на Решение № 2336/20.11.2023г. постановено по гр.д. № 4862/2023г. на БРС е бил възстановен на работа на същата дата, като трудовото му правоотношение е било възстановено във вида, в който е съществувало към момента на прекратяването. Горното обуславя извода, че за периода от датата, следваща тази на приключване на устните състезания – 10.11.2023г. до датата, предхождаща възстановяването му на работа, ищецът е претърпял вреди, под формата на пропуснати ползи.

Предвид изложеното, исковата претенция с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр. чл.225, ал.1 КТ е основателна и като такава следва да бъде уважена. Налице е причинна връзка между незаконното уволнение и претърпените вреди в резултат на нереализиран трудов доход.

Несъстоятелен е довода на ответника, че ищецът не е внесъл писмено искане до бившия си работодател с претенция във вида, определен по делото, тъй като горното няма касателство досежно основателността на претенцията, приета за разглеждане в настоящия процес, а единствено досежно поставянето на работодателя в забава, в случай, че се претендира обезщетение за забава върху неизплатения размер на обезщетението. По делото не е предявен самостоятелен иск с правно основание чл.86 ЗЗД за обезщетение за забава за конкретен период и определен размер. За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че дори и такъв да беше предявен, същият би бил основателен, в случай, че ответникът е бил поставен в забава по отношение на процесното вземане. Вземането за обезщетение по чл.225, ал.1 КТ е парично и безсрочно и за изпадане на длъжника в забава е нужна покана на кредитора на основание чл.84, ал.2 ЗЗД.

Размерът на вредите е законово определен в материалноправната норма на чл.225 КТ.

Съгласно чл.225, ал.1 от КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Алинея 2 предвижда, че когато през времето по предходната алинея работникът или служителът е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите.

По делото не се твърди и не се установява през процесния период ищецът да е работил на

по-нископлатена работа, поради което като основа за изчисление на обезщетението по чл.225, ал.1 и 2 КТ служи именно brutното трудово възнаграждение на работника, съгласно ал.1 на цитираната разпоредба. Следователно при определяне на размера му, дължимите данъци и вноски към бюджета от работника или работодателя не подлежат на приспадане.

Неотносимо към предмета на делото е релевираното с писмената защита възражение на ответника, за това, че не е установено какво се е случило след датата 11.09.2023г., на която дата ищецът е следвало да яви на консултация в Бюрото по труда. Това е така, понеже не е налице основание и за приспадане на евентуално изплатено на ищеца обезщетение за безработица от НОИ. Обезщетението от НОИ се дължи на друго основание – чл.54а КСО и по силата на друго правоотношение – публично такова между ищеца и НОИ, различно от частното трудово правоотношение между страните. Същото осигурява минималната издръжка на безработния, докато е в процес на търсене на нова работа. Двете обезщетения имат самостоятелен характер, изплащат се на различно основание, от различни правни субекти, поради което няма законова пречка да се получат едновременно. В случай, че такова обезщетение за безработица е получено от ищеца, то е получено на различно основание - извън трудовото правоотношение, поради което не може да бъде приспаднато. На следващо място, съгласно разпоредбата на чл.54е, ал.1 КСО, след настъпване на предвидената предпоставка - изплащане на обезщетение по чл.225 КТ, се поражда задължение за осигуреното лице да възстанови изплатените му парични обезщетения за безработица за периода на полученото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ. Ето защо, в случай, че ищецът е получил обезщетение за безработица за процесния период, то същият ще подлежи на възстановяване, а не на приспадане от дължимото от работодателя обезщетение по чл.225, ал.1 КТ. В този смисъл Определение № 357/05.04.2016 г. по гр. дело № 6094/2015 г., III г. о., ВКС.

Неоснователен е довода на ответника, че искът не е доказан по размер.

Видно от представените по делото фишове, последния пълен отработен от ищеца месец се явява м.юни 2023г., видно от който за 22 работни дни, ищецът е получил заплата в размер на 2642.00 лв. плюс 15.85 лв. допълнително трудово възнаграждение за стаж или иначе казано общо начисление (brутно трудово възнаграждение) именно в размер на 2657, 85 лв. Това е така, понеже при изчисляване на brutното трудово възнаграждение се включва и допълнителното възнаграждение (т.нар. “клас”), което се изплаща на работниците и служителите за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната работна заплата.

Изчислено на основание чл.162 ГПК, съобразно броя на работните дни (6 на брой), за което се претендира обезщетението, следва извода, че основание чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225, ал.1, т.2 КТ, ответното дружество дължи на ищеца обезщетение в размер на 724.87 лв., представляващо дължимото brutно трудово възнаграждение за процесния период, включващ 6 работни дни, през който период ищецът не е бил зает по трудово правоотношение.

Искът по чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ е осъдителен такъв за парично притезание, който няма пречка да бъде предявен в отделно производство след уважаване на иска за признаване на уволнението за незаконно, какъвто е настоящия случай, касаещ процесния период, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 18.12.2023г. – датата на предявяване на настоящата искова молба, до окончателното изплащане на дължимата сума. Законната лихва следва да бъде присъдена, считано от датата на подаване на процесната искова молба, а не тази на съединените в предходно производство искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ. Искането за присъждане на законна лихва върху главницата не представлява самостоятелен иск, а е законна последица от уважаване на искова претенция за парично притезание и се присъжда считано от датата на завеждане на съответния иск.

По изложените по-горе съображения, настоящия състав намира, че предявения иск се явява основателен и доказан по основание и размер, поради което следва да бъде уважен.

По разноските.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати по сметка на РС-Бургас държавна такса за производството по уважения иск в размер на 50 лв.

При този изход на делото, право на разноски възниква за ищеца по делото на основание чл.78, ал.1 ГПК.

По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 14.12.2023г., сключен между ищеца и адв. К. П., който служи като разписка и удостоверява заплащането на сумата от 400 лв. в полза на адвоката за осъществяваната от него процесуално представителство по делото.

Процесуалния представител на ответника е релевирал възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като с депозираната по делото писмена защита се е позовал на Решение С-438/22 на Съда на ЕС.

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С -57/2015 на СЕС е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноси, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноси, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноси са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разностите, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноси, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноси, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноси би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Най-сетне изводът, че чл.2, ал.5 НМРАВ следва да се прилага с оглед спецификите на всеки отделен казус и в съответствие с основния принцип за справедливост, се подкрепя и при тълкуване на други разпоредби от вътрешното законодателство, касаещи определянето и присъждането на разноси в съдебното производство, в т.ч. и такива за адвокатско възнаграждение.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024г. по дело С-438/22 е даден отговор дали и в каква степен, при определяне на подлежащите на възстановяване разноси за адвокатско възнаграждение, националните съдилища са обвързани от тарифа за минимални адвокатски възнаграждения, приета от съсловна организация на адвокати, в която те членуват задължително по закон. В решението на СЕС е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС, във връзка с чл.4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Национална уредба, съгласно която: - от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, - и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС.

В Определение № 474 от 28.02.2024г. на ВКС по ч.т.д. № 961/2023г., I т.о., ТК, докладчик председателят И. П., са застъпено становище, че даденото разрешение с решението по преюдициалното запитване (задължително за всички съдилища - чл.633 ГПК) означава, че при преценката си за размера на подлежащите на възстановяване разноси за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и в приложение на разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатското възнаграждение. Посочено е още, че въведеният с разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, праг на разностите за адвокатско възнаграждение - в размер не по-нисък от минималния, определен в Наредбата, следва да се счита за ограничение на конкуренцията с оглед на целта му по смисъла на чл.101, пар.1 ДФЕС.

При изложените съображения и като взема предвид посочената практика на СЕС, която е източник на правото на ЕС, съдът намира, че е налице основание да бъде определен справедлив и разумен размер на подлежащите на възстановяване разноси като се вземат предвид предмета на спора, неговата цена и труда, който е положен за защитата на съответното право.

Съдът намира, че с оглед материалния интерес по делото от 724.87 лева, претендиращият в производството адвокатски хонорар от 400 лева се явява несправедлив, прекомерен и непропорционален. В тази връзка съдът отчете и положения от пълномощника труд, който в случая се свежда до подаване на исковата молба и на още три молби – една уточнителна и две със становище по хода на делото.

Съдебното производство се е развило и приключило в едно съдебно заседание, в което ищецът и неговия процесуален представител не са присъствали лично и не са извършвали процесуални действия по събиране на доказателства – напр. разпит на свидетели, нито е била назначавана експертиза. В обобщение на изложеното, настоящия съдебен състав намира, че не може да се приеме, че адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца в размер на 400,00 лв., е справедливо и разумно по смисъла на параграф 21 от Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на СЕС. Същото надхвърля 1/2 от защитимия интерес по предявения иск,

поради което възражението за прекомерност се явява основателно и претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение следва да бъде редуцирано до размера от 300 лв.

С оглед горното, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца на основание чл.78, ал.1 от ГПК сума в размер на 300 лв., представляваща сторените от него разноски за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 203135681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индустириална” № 3, ет.7, представлявано от управителя В. Г. К. да заплати на П. А. В., ЕГН *****, чрез адв. К. П., съдебен адрес гр. С., ***, на основание чл.344, ал.1, т.1, вр. чл.225, ал.1 от КТ, сумата от 724, 87 лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа за 6 работни дни, за периода от 10.11.2023г. до 19.11.2023г., през който ищецът не е бил зает по трудово правоотношение, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 18.12.2023г. – датата на предявяване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК, “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 203135681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индустириална” № 3, ет.7, представлявано от управителя В. Г. К. да заплати по сметка на РС- Бургас, държавна такса върху уважения иск в размер на 50 лв.

ОСЪЖДА чл.78, ал.1 от ГПК, “РИБЕКС ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК: 203135681, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. “Индустириална” № 3, ет.7, представлявано от управителя В. Г. К. да заплати на П. А. В., ЕГН *****, чрез адв. К. П., съдебен адрес гр. С., ***, сума в размер на 300 лв., представляваща направените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Бургаският окръжен съд в двуседмичен срок, считано от по-ранната измежду двете дати – датата на връчване на настоящото решение или датата 04.04.2024г. (обявена на страниците на основание чл.315, ал.2 ГПК).

Съдия при Районен съд – Бургас: _____